

[Udenrigsministeren.]

den art og karakter, at de tanker, vi havde rejst, også ud fra et amerikansk synspunkt havde værdi, og en stor del af det, vi havde lagt frem for ham, fandt han egnet til at indgå i en efterfølgende resolution i De Forenede Nationer.

Jeg havde samme dag lejlighed til at drøfte problemerne med den engelske chefdelegerede, Peter Thomas, og den faste ambassadør, Patrick Dean. Hele samtalen var præget af, at man fra britisk side viste en positiv interesse for vore tanker. Jeg kan sige, at vi har fået fra andre vesteuropæiske lande tilkendegivelser, som ligger på samme linje. Jeg må derfor have lov til at give udtryk for forundring over, at man i visse dele af pressen har givet en anden sagsfremstilling, en sagsfremstilling, som på meget væsentlige punkter er urigtig.

Jeg kan nævne, at man f. eks. har fremstillet det således, at der skulle være uenighed mellem de nordiske lande om denne politik og disse tanker. Jeg kan henviser til det svar, som den norske udenrigsminister — som man siger, der var særlig uenighed med — afgav til den norske presse, da han vendte hjem fra generalforsamlingen, og hvori han sagde, at de nordiske lande stod bag de tanker, der var fremført fra dansk side. Han sagde endvidere — og det er meget rigtigt og naturligt — at selvfølgelig var der detaljer, vi måtte diskutere, fordi der stadig væk viser sig detaljer, når en sag udvikler sig, som man må diskutere igennem for at nå til enighed. Det er ikke således, at vi fra dansk side skal prøve på at diktere, hvad Norge eller Sverige eller Finland eller Island skal mene i denne sag; det må netop være genstand for drøftelse. Den fremstilling, der har været givet i den danske presse og også i andre nordiske landes presse, og som gik ud på, at der skulle foreligge uenighed mellem os, er positivt urigtig.

Jeg må også sige, at den fremstilling, der går ud på, at jeg skulle have haft et vældigt sammenstød med Dean Rusk, er grebet fuldstændig ud af luften. Jeg har overhovedet ikke diskuteret dette spørgsmål med Dean Rusk selv. Jeg har ved en enkelt lejlighed ganske kort drøftet problemet om at få en konference med den amerikanske chefdelegerede, Adlai Stevenson, om det. Det blev vi enige om, og det var den kon-

ference, der fandt sted i mandags. Jeg må derfor sige, at det er med nogen undren, jeg har konstateret den tendentiøse fremstilling, der har været givet i nogle blade. Jeg føler også, at det er nødvendigt at sige over for et enkelt blads kommentarer, at når man hævder, at nu er den danske regering altså havnet i sanktionspolitikken, så kan det pågældende blad end ikke have gjort sig den ulejlighed at sætte sig ind i hverken vore tanker, eller hvad vi har sagt om spørgsmålet. Vi har netop sagt, at sanktionspolitikken alene løser ikke problemet, at hvis vi fortsætter med at gå sanktionspolitikens vej alene, opnår vi kun ét, at fremskynde tidspunktet for ragnarok, og at sanktionspolitikken derfor ikke kan stå alene, men må suppleres med garantilinen, samt at vor tilslutning til en sådan politik er betinget af, at denne politik formes som en helhed.

Hvorledes udsigterne stiller sig fremover, skal jeg ikke kunne sige, og det kan vel heller ingen forlange at man skal kunne vurdere. Jeg håber, at der nu bliver skabt den kontakt imellem de afro-asiatiske lande og de store vestlige magter, som er forudsætningen for, at man kan komme videre ad denne vej. Skulle det ikke lykkes på indeværende generalforsamling at nå frem til at formulere en politik i denne retning, ja, så mener jeg, vi fra de nordiske landes side kan erklære os tilfreds med, at her dog i hvert fald er sat en tankeproces i gang, som jeg er overbevist om man ikke kommer uden om. For hver eneste gang jeg har haft lejlighed til at drøfte disse spørgsmål med repræsentanter for andre lande og har spurgt, hvad alternativet da er, så har man blankt måttet erkende, at der findes ikke noget alternativ, der er ingen, der har formet et alternativ til apartheidpolitikken, skønt man erkender, at apartheidpolitikken kan få uoverskuelige konsekvenser.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gjorde i den forbindelse nogle bemærkninger om mandatet over Sydvestafrika og gav udtryk for den opfattelse, at dette mandat bør fratages Sydafrika. Nu er det således, at problemet om retsstillingen imellem Sydafrika og Sydvestafrika er forelagt den internationale domstol, og vi mener ikke, at det vil være rigtigt at foregribe den afgørelse, domstolen når frem til. Til gengæld